

SLOVENSKI NAROD.

izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogrske dežele za vsa leta 25 K, za pol leta 13 K, za četrt leta 6 K 50 h, za en mesec 2 K 30 h. Za Ljubljano s pošiljanjem na dom za vsa leta 24 K, za pol leta 12 K, za četrt leta 6 K, za en mesec 2 K. Kdor hodi sam po ulici, plača za vsa leta 22 K, za pol leta 11 K, za četrt leta 5 K 50 h, za en mesec 1 K 90 h. — Za tuje dežele toliko več, kolikor znaša poštnina. — Na naročbe brez istodobne vplačilne naročnine se ne ozira. — Za oznanila se plačuje od peterostopne peti-vrste po 12 h, če se oznanilo tiska enkrat, po 10 h, če se dvakrat in po 8 h, če se tiska trikrat ali večkrat. — Dopisi naj se izvolijo frankovati. — Rekopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Knafovih ulicah št. 6, in sicer uredništvo v I. nadstr., upravnništvo pa v pritličju. — Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne stvari.

Mesečna priloga: „Slovenski Tehnik“.

Uredništva telefon št. 34.

Posamezne številke po 10 h.

Upravnistva telefon št. 85.

Važen shod.

Iz Maribora, 7. maja.

V nedeljo, dne 13. t. m., ima politično „Slovensko društvo“ v Mariboru svoje letno zborovanje. Med drugim je naznanjen tudi govor gosp. poslanca Robiča o političnem položaju. Pričakujemo torej, da bomo vendar že enkrat izvedeli, kako je moglo priti v zadevi volilne reforme, v kolikor se tista tiče štajerskih in koroških Slovencev, od take vladne predloge, da jo moramo smatrati naravnost za produkt izdajstva od strani tistih slovenskih poslancev, ki so tozadevno mešetarili z ministri. O tem upamo, da nam bo dal g. Robič točen in jasen odgovor, in sicer manj hinavski in bolj odkritosrčen odgovor, nego ga je dal v tej stvari zadnjič v Ljubljani dr. Šusteršič. Upamo, da nam bo gosp. Robič osobito tudi povedal, kako je bilo Šusteršičevim poslancem pri „pogajanjih“ z ministri najvišje tole načelo: da je za štajerske in koroške Slovence večje vrednosti „malo“ pa sigurnih, kakor pa „veliko“, toda nesigurnih mandatov. In kako je prišlo, da je to „načelo“ gospode tako premotilo, da se je n. pr. na Koroškem 80.000 Slovencev na milost in nemilost izročilo nemškemu kremplju, dasiravno pri nas že celo otroci govorijo, da bi bilo bolje, ako bi bili na Koroškem vsi Slovenci združeni v enem volilnem okraju, kakor pa da se na tak nečuten način razmrcvari slovenski del dežele. G. Robič nam bo tudi razložil, kako so izdelali Šusteršičijanci za Spod. Štajer tri načrte: enega za 8, enega za 7 in enega za 6 volilnih okrajev in kako so vse tri načrte **obenem** izročili ministru, češ, da naj uporabi načrt za 8 volilnih okrajev, ako nam jih vlada toliko prisodi, ako pa nam jih prizna samo 7, da upošteva načrt za 7 volilnih okrajev, če bi pa vlada spoznala, da smo vredni

samo 6 mandatov, da bi se minister tedaj izvolil milostno ozirati vsaj na načrt za 6 volilnih okrajev. In g. Robič nam bo razložil, tako upamo, kako je mogel biti minister tako predrzen, da se je odločil za načrt s 6 volilnimi okraji, ko vendar načrt z 8 volilnimi okraji jasno kaže, da so „zahtevali“ Šusteršičijanci za Spod. Štajer 8 mandatov in ne 6!! Vse to in še druge tozadevne podrobnosti nam bo gosp. poslanec na nedeljskem zborovanju v Mariboru natančno pojasnil, da pride v to za vse Slovenstvo važno zadevo že enkrat nekaj več luči, in da bomo vedeli, pri čem da smo. Potem bomo pa govorili naprej!

Gospodarski boj.

Zadnji čas so začeli klerikalci z veliko strastjo oznanjevati gospodarski boj proti slovenskim liberalnim trgovcem in obrtnikom. Začeli so s tem na shodu v hotelu „Union“ in nadaljevali so to v nedeljo na shodu v Dobrepoljah. Najzanimivejši vseh kranjskih učiteljev, vitez „podrte peči“, Fran Jaklič, je v Dobrepoljah s posebno vnemo klical na gospodarski boj in pozivljaj ter rotil klerikalne kmete, da morajo politični boj prenesti na gospodarsko polje.

Takih poskusov smo doživeli v zadnjih petnajstih letih že več. Spominjati se je treba le brezštevilnih konsumnih društev, ki so jih klerikalci poklicali v življenje z izrečnim namenom, uničiti samostojne trgovce in obrtnike na deželi, in raditega preganjanja liberalnih trgovcev in obrtnikov v klerikalnih listih.

Doslej so se taki poskusi vselej izjalovili. A klerikalci niso obupali in hočejo, kakor se vidi, zdaj začeti novo vojno. Tega oznanjevanja gospodarskega boja pa ni tragično jemati iz tega preprostega razloga, ker večjih in trdnjših klerikalnih trgovcev in obrtnikov na Kranjskem sploh ni. Nekaj kramarčkov po vaseh, nekaj žagarjev, krojačev in črev-

ljarjev po kmetih imajo pač klerikalci na svoji strani, vsi boljši trgovci in obrtniki pa so liberalci. Klerikalno oznanjevanje gospodarskega boja je vsled tega le bolj predrunjeno na to, da bi se z njim plašilo liberalne trgovce in obrtnike, kajti realnega uspeha ni pričakovati, realen uspeh ni mogoč, ker, naj klerikalni kmet že tu ali tam kupi svoje potrebščine, pri liberalcu jih mora kupiti. Vse to oznanjevanje gospodarskega boja nima drugega namena, kakor ta, loviti zavarovancev za škofovo napol banke-rotno zavarovalnico inklijentov za teh par klerikalnih odvetnikov, ki nikamor ne morejo priti naprej, ker jim celo klerikalni kmet nič ne zaupa.

Eno pa povemo klerikalcem: da bi gospodarski boj, če se začne, klerikalnim kmetom lahko velikoveč škodoval, kakor pa liberalnemu meščanstvu. Dandanes v času izbornih in vsestranskih prometnih zvez je ravno konsumentom kaj lahko voditi gospodarski boj proti kmetskemu procentu. Naj le kmetje pomislijo, kake posledice bi imelo bojkotiranje domačega vina. Kam pa naj naš vinogradnik proda svoje vino, če ne domačemu gostilničarju. Če prisilijo tega odjemalca, da opusti to vino, bodo v dveh letih vinogradniki tako udarjeni, da bodo to čutili deset let. Istotako je z mlekom in raznimi drugimi pridelki. In da je konsumentom precej laglje voditi gospodarski boj, kakor producentom, to mora uvideti tudi najbolj zaslepljeni klerikalec. Koliko časa pa je tega, kar je bila v Ljubljani mlečna vojna, ki je za kmete tako žalostno končala. Pri tej vojni pa se niti začelo ni s sistematičnim delom. Denimo pa slučaj, da pride kje do resnega gospodarskega boja, kakor leta 1873. v Frankfurtu. Tam se je nekaj trgovcev posvetilo dobavljanju živin in s sistematičnim delom je bil Frankfurt v šestih tednih tako na dobrem, da je lahko bojkotal kmetovalce in

jih v nekaj dajnjih tednih tako ugnal, da jim žive dni ne pride več na misel, začeti gospodarski boj.

Klerikalci se igrajo z ognjem, ali enkrat se znajo hudo opeči. Živila so povsod po Kranjskem tako draga, da ni več izhajati, dosti dražja, kakor v drugih deželah. Naj klerikalci le sčujajo. Nekega dne bo struna počila in nastal bo res gospodarski boj, ki pa ga bodo klerikalni kmetje dosti huje občutili, kakor liberalni meščanje.

Konference pri ministrskem predsedniku.

Dunaj, 7. maja. Za poslancem Pergeltom, ki je tolmačil zahteve Nemcev na Češkem, je sprejel princ Hohenlohe načelnika maloruskega kluba poslanca Romanczuka, ki je najodločnejše protestoval proti temu, da bi zvišanje galitskih mandatov prišlo le Poljakom v prid. Tudi proti razširjenju deželne avtonomije se je izrekel posl. Romanczuk.

Nato je prišel k ministrskemu predsedniku posl. dr. Ploj, ki je povedal po konferenci o svojih vtiskih sledeče: „Dobil sem vtisk, da si princ Hohenlohe na vsi moč prizadeva, da izvede volilno reformo in da bo zastavil vse sile, da odstrani množice se zapreke. Ministrskemu predsedniku sem izjavil lojalno in odkrito, da bomo s svojimi ožimi pristasi iz Štajerske vkljub temu, da smo zagovorniki splošne in enake volilne pravice, glasovali za vladno predlogo le tedaj, ako se izvedejo v njej spremembe glede Koroške in Spodnje Štajerske. **Koroška mora brezpogojno dobiti dva slovenska mandata.** Razdelitev volilnih okrajev na Spodnjem Štajerskem je krivična in posebno se ne more odobriti razdelitev dveh mestnih mandatov, ker se **ne sme le za Celje ustanoviti poseben mestni mandat.** Princ Hohenlohe je med razgovorom opetovano povdarjal, da je splošna in enaka

volilna pravica neobhodno potrebna, ki je ni mogoče več zavlačevati. Vkljub temu se zdi še zelo dvomljivo, ali bo mogoče reformo rešiti parlamentarno. Tudi o parlamentarizovanju ministrstva se je razpravljalo in v tem oziru sem izjavil, da bi za vsak tak slučaj seveda tudi Jugoslovani morali zahtevati primerno zastopstvo v ministrstvu. Iz pogovora sem dobil vtisk, da se princ Hohenlohe ne bavi neposredno s parlamentarizovanjem ministrstva, ker je mnenja, da je treba preje urediti celo vrsto drugih važnih zadev.“

Popoldne je sprejel ministrski predsednik predsedstvo češkega kluba in člane parlamentarne komisije. O konferenci se je izdal komunik, kjer je povedano, da je ministrski predsednik opetovano zagotavljal, da hoče izkazovati češkemu narodu največjo naklonjenost, zato pa češki narod tudi nima vzroka, da bi bil napram novi vladi nezaupljiv. V imenu ministrskega predsednika je izjavil posl. dr. Pacak, da so vse vesti o kakem kompromisu med Čehi in prejšnjo vlado, oziroma Nemci, v zadevi volilne reforme popolnoma izmišljene. Češki klub si bo uredil svoje postopanje napram novi vladi po tem, kako se bo vedla vlada napram známim češkim zahtevam, ki jih je prejšnja vlada javno v parlamentu proglasila za upravičene. Glede vladne volilne reforme zastopa klub stališče, da vladni načrt ne odgovarja enaki volilni pravici; ministrskemu predsedniku je klub s številkami dokazal, da načrt daje neopravičeno prednost Nemcem. — Ker se v današnji seji ni doseglo sporazumljenje, povabil je ministrski predsednik Čeha za petek zopet h konferenci.

Načelnik poljskega kluba pride jutri zopet k ministrskemu predsedniku. Zatrjuje se, da je princ Hohenlohe pripravljen, dovoliti Poljakom 100 mandatov za Galicijo.

LISTEK.

Slovenski pisatelj Andrejčkov Jože - Podmilšak.

(Reminiscenca povodom prenosa njegovih smrtnih ostankov v rakev „Pisateljskega podpornega društva“ pri ljubljanskem Sv. Krištofu v dan 10. t. m.)

Kdo spominja se nekdanjih,
V revni zemlji pokopanih?
S. Jenko.

Na Božič 1874. leta, ko sem se baš mudil na kratkem dopustu v novi Emoni, sem doznal, da je na sveti večer v ljubljanski bolnici umrl na pljučni bolezni telegrafski činovnik Josip Podmilšak, pod psevdonimom Andrejčkov Jože širom našega domovja znani plodoviti poljudni pisatelj slovenski.

Dijaku-negodetu še mi je imponiral pokojnik. Ko sem na ulici slučajno ga srečaval, tedaj vitkega, visoko vzraslega mladeniča z redko brado, v črni surki in s sokolsko čapko na glavi — vselej sem ga pozdravljaj, v svesti si, da snemam klub pred slovenskim pisateljem! Do-

misli sem se o smrti njegovi, kolikrat sem se naslanjal ob njegovih spisih, priobčenih v Glasniku, Besedniku, Zori, v publikacijah Mohorjeve družbe in Maticе Slovenske, v Slovenski Taliji in Venčku, ter obzalo-vaje kruto usodo, ki ga je niti 30-letnega položila na mrtvaški oder, sklenil, da mu i jaz izkažem zadnjo čast.

Neprijazen zimski dan je bil na Štefanovo imenovanega leta, ko smo se čestitelji umrlega v pičlem številu zbirali pred velikimi vrati bolnišničnimi, odkoder se je imel vršiti pogreb. Priredili so mu ga ožji kolegi njegovi dokaj dostojno.

Čitalnični pevci ljubljanski so mu tu in ob odprti gomili zapeli v zadnji pozdrav „Blagor mu“ in „Jamica tiha“. Pokopal ga je bolnišnični kurat Josip Turek. Zagrebli smo ga pri Sv. Krištofu na starem pokopališču, na levo v 22. vrsti, blizu poti, ki vodi med velikim križem in sedanjo mrtvašnico.

Nad eno leto se nihče ni brigal za zapuščeni, pozabljeni grob pisateljev, l. 1875. pa se spomni pokojnika plemeniti mecen, dr. I. R. Razlag, bivši deželni glavar kranjski. Da mu

prirediti gomilo ter mu na lastne stroške omisli malo marmornato nagrobno ploščo z napisom:

†
Jožef Podmilšak
Andrejčkov

† 1874.

Nad deset let je potem preteklo v neskončno večnost, ko nisem zamogel na ljubljansko grobje.

Ves ta čas sem bival zelo oddaljen od stolnice slovenske zemlje. 1885. l. jeseni stoprv se mi je zopet nudila prilika, da posetim grobove svojceve in obenem tudi gomile naših rojakov. Počivališča Andrejčkovega Jožeta pa mi v zlic dolgemu iskanju ni bilo najti moč. Slučajno srečam tedanjega, zdaj že tudi umrlega cerkvenca Mediča, ki me povede k njemu.

Ostrmel sem! Gomila razpala, porasla s travo, epitaf zanemarjen, ves razpran.

„Davno že bi ga bil moral prekopati“, mi je pravil cerkvenec, „nihče se ne pobrini za njegov grob. Ali ker je bil slovenski pisatelj in ker se zanj zanima tudi moj brat, frančiškanski gvardijan o. Kalist, sem ga dozda še vedno preskočil.“

Storil sem potrebne korake, nakar je slov. literarno-zabavni klub dal popraviti gomilo. Kasneje mu je še enkrat prečastni gosp. prelat, tedanji gim. prof. T. Zupan dal obnoviti napis na skromnem nagrobnem spomeniku ter obnovili mu holmek, kateri sta mu gospodični Marija Cimpermanova in Ana Kožuhova okitili s cvetkami.

Da se pa od 1890. l. ni brigala meni znana obitelj za pokojnikovo počivališče, ne bi znal danes slovenski svet, kje Andrejčkov Jože sniva večne spanje.

Leta in leta sem se pehal ter moledoval okolu pristojnih faktorjev, naj se odkupi tisto ped zemlje v svrhu, da se ne prekoplje pokojnik, toda zaman. Nedostajalo je vedno tistega nervi rerum gerendarum. Ko si je „Pisateljsko podporno društvo“ zgradilo lastno rakev, sem prosil, da se ga izkoplje ter prenese v to grobnico, toda ni bilo uspeha. Na letošnjem obnem zboru imenovanega društva sem ponovno stavil ta predlog, ki se je, post tot discrimina rerum, sprejel.

Društvo prenese v dan 10. t. m. ob 4. uri popoldne smrtno ostanko

pisatelja-trpina v svojo rakev pri Sv. Krištofu, kjer naj v društvu sebi enakih duševnih velikanov čaka veselega vstajenja.

* * *

Josipu Podmilškaku (recte Podmilščaku) je tekla zibel, v katero ga je bila v 24. dan meseca marca leta 1845. položila vila rojenica, pod kmetskimi krovom v Krašnji, vasi moravške dekanije. Pradedel so mu še l. 1830. domovali pod „Miljem“, vasi št. ožbalske župe — od todi pisatelj priimek*) — ter se potem preselili v Krašnjo. Rodovna mu koča, od katere si je nadel pisateljsko ime, nosi še dandanes domači zaznam „pri Andrejčkovih“.

Jožetov oča Andrej je zarodil troje dece, namreč hčer in dvojce sinov: Andreja in našega pisatelja. Jože je kazal že na domači osnovni šoli sila bistro glavico. Tedanji krašnjiški župnik in slov. pisatelj, Jurij Varel, je zato pregovoril siromašnega očeta — kočarja, da pošlje svojega sinka v ljubljanske šole, obečajoč mu tudi svojo gmotno pomoč.

*) Vide „Ljubljanski Zvon“ II. 1882. leta, Pag. 630.

(Konec prih.)

Zasedanje delegacij.

Dunaj, 7. maja. V konferenci med obema ministrskima predsednikoma se bo dognalo v prvi vrsti, kdaj se naj skličejo delegacije. Med Gautschem in Wekerlejem je bilo dogovorjeno, da se skličejo delegacije že v začetku meseca junija h kratkemu zasedanju, da se odobri proračun za leto 1906. V jeseni bi se sklicalo drugo, daljše zasedanje zaradi proračuna za leto 1907. Ako se avstrijskemu ministrskemu predsedniku ne posreči skleniti kompromisa s parlamentarnimi strankami, se junijevo zasedanje opusti.

Konec ogrskih volitev.

Budimpešta, 7. maja. Pri ožji volitvi v Amaczu je bil izvoljen Košutovec dr. Pilissy. Pristaši njegovega protikandidata, Rumuna Lukacijsa so se po volitvi zgrabili z zmagovalci. Nastala je z gorjačami taka bitka, da so trije volilci obležali mrtvi, šest oseb pa je bilo hudo ranjenih. Tako so se „častno“ zaključile letošnje volitve na Ogrskem.

„Dobrosrčni“ sultan.

Carigrad, 7. maja. Zaradi izgedov na otoku Samosu obsojene je sultan vse pomilostil z opazko, da se je tolika milost zadnjikrat izkazala. Pomilostenje je prišlo z ozirom na predstoječe volitve, pri katerih bi sicer volilci nastopili z orožjem, a tudi civilne garde so na strani nezadovoljnih. Volilci so preskrbljeni s 5000 puškami.

Pred otvoritvijo ruske državne dume.

Petrograd, 7. maja. Državna дума se odpre 10. t. m. Poslanci se zberejo jutraj v Tavriški palači, od tam jih prepeljejo dvorne ekvipaže v carsko zimsko palačo, kjer se prečita v navzočnosti carja in carice prestolni govor. Potem se poslanci vrnejo v Tavriško palačo, kjer si izvolijo predsedstvo. Duma se odpre šele zvečer.

Lvov, 7. maja. V državno dumo je izvoljenih 59 Poljakov, ki so večinoma narodni demokrati, t. j. pristaši vsepoljske stranke. Na Litavskem izvoljeni Poljaki pa se ne pridružijo poljskemu klubu, temuč ustavnim demokratom.

Petrograd, 7. maja. Ustavno demokratični poslanci, ki bodo imeli v bodoči dumi večino, so imeli dva dni posvetovanje o bodoči taktiki. Stranka je sprejela v svoj program sledeče točke: Odprava smrtnih kazni; parlamentarna preiskava proti provzročiteljem nasilstev stare vlade; svoboda in enakopravnost za vse državljane; splošna, enaka, direktna in tajna volilna pravica za državno dumo; lo-

kalna samouprava z lastnimi organi; reforma kmetijskega vprašanja; izpolnitev opravičenih zahtev vsem narodnostim; pomilostenje vseh političnih kazencev. Shod je z zadovoljstvom pozdravil odpuščanje Wittejeve vlade, a strankina taktika napram novi vladi bo odvisna od prestolnega govora.

Atentat na gubernatorja Dubasova.

Moskva, 7. maja. Učinek atentata je bil strahovit. Atentator, ki je bil preoblečen v častnika, je imel bombo v šopu vijolic. Gubernatorjev adjutant Konovincin in atentator sta bila na kose raztrgana, dočim je bil gubernator le lahko ranjen. Cela cesta je bila polna zdrobljenih kosov ekvipaže. Na vseh sosednjih hišah so popokale šipe. Pozneje so našli še dve trupli, namreč voznika in nekega moža iz vojaškega spremstva. Atentator je bil neznan tujec.

Dopisi.

Iz Črešnjevca na Štajerskem. Kakor je znano dragim bralcem „Sl. Naroda“, je pri nas kot župnik ljubljanske srčaja Ivan, pravzaprav on hoče biti Janez Sušnik. Ta si je sicer pridobil že velik renome, ali zdaj je bil dlje časa pri njem intermezzo. Dne 13. marca t. l. pa je začel obdelavati na prižnici osebno med drugimi tudi Kresnika. Tega moža mi nikakor ne zagovarjam, kajti nemškutar je ali, da spoznamo kranjskega duhovnika, ki je prirogoval na Štajersko, omenimo ta slučaj. Kresnik je namreč začel gospodu na prižnico ugovarjati in nastal je pravcati prepir med božjim pastirjem in med ovco. Nazadnje pa sta se tako pogodila, da se bota pri „Filipih“, namreč na sodnji videla in s tem je bil konec. Župnik, kunštna glava, je takoj spoznal v tem motenju vere od strani Kresnika, dočim je zase seveda trdil, da je oznanjeval božjo besedo. Vsa stvar, namreč ta prepir, pa se je godil po pridigi, ko je župnik že odpravil svojo uradno dolžnost in ko bi se bil moral pravzaprav že spraviti s prižnice. Kmalu na to pride vsa stvar pred sodnijo. Ta je pa predložila državnemu pravdnstvu za a priori, ne da bi zaslišala kako pričo. Državno pravdnstvo si pa tudi ni trlo glave in je predložilo akt državnemu nadpravdnstvu v Gradcu. To pa je vso stvar ustavilo in sicer radi tega, ker župnik takrat, ko je Kresnik mu odgovarjal, ni bil več uradna oseba, čeprav je stal na prižnici, temveč le privatna, ker se je to zgodilo v pavzi med pridigo in mašo. Torej takrat ni motil nobenega pobožnika, ker takrat gotovo ni nobeden molil, ko je župnik razlagal zgodovino svoje in one cerkvene mošnje in o Kresnikovi osebi, temveč kakor je poizvedel z žandarmerijo, se je vse smejalo po cerkvi. — Če pa bi bil župnik to govoril med pridigo, namreč med „Hvaljen bodi Jesus Kristus“ in „Amen“, bil bi pa gotovo kazniv in sicer ne le Kresnik temuč tudi župnik sam, ker

je izzivanje in osramočenje tudi na prižnici prepovedano. Kmalu na to pa našemu župniku ni pustila spati preosnovitev zakona. Pošiljal je od Poncija do Heroda nekega svojega kmeta, da bi mu lovil podpise. Dobil jih je samo tucat. Med drugimi je poslal tudi h županu črešnjevkemu — Lahu Jožefu. Ta pa ga je kratkoma zavrnil: Idite k okr. glavarstvu s polo; ako to zaukaže, bom pa vseeno podpisal in pečat pritisnil. To je bilo za gospoda dovolj in prihodnjo nedeljo ga je hotel osramotiti pred zbranim ljudstvom s prižnice, rekoč: „Naš župan ni hotel podpisati protestne pole proti preosnovi zakona, rekel je, da če mu okr. glavar pošlje, potem bo že podpisal. Ljudje božji, zdaj vidite, kakoga župana imate, mož bere samo slabe časopise in nič ne ve in ne zastopi. Kadar bote volili, le glejte koga volite, saj ptič se po perju pozna“. Župan je gospoda tožil in je dobil ta pri sodišču v Sl. Bistrici kazen 300 kron globe ali pa 15 dni zapora. To vam sporočam, dragi bralci, ker se to marsikje godi, posebno na Kranjskem, da uvidite, da se farja tudi da ugnati.

Dnevne vesti.

V Ljubljani, 8. maja.

— **Izvrševalni odbor narodno-napredne stranke** je sklenil v svoji seji dne 3. maja, da je smatrati društvi „Akademija“ in „Prosveta“ kot del organizacije narodno-napredne stranke.

— **„Kmetška zveza“.** Že kakih deset let je tega, kar smo v „Slov. Narodu“ sprožili misel o ustanovitvi stanovskih političnih organizacij in nasvetovali ustanovitev kmetjskih zvez. Takratna naša prizadevanja so našla odmev na Štajerskem, kjer se je ustanovila taka zveza, medtem ko se na Kranjskem ni nihče ganil. Zdaj, po tolikih letih, je dr. Krek pobral našo idejo in je začel snovati kmetjske zveze. Ko bi ne bilo liberalcev in socialnih demokratov, kje bi si neki dr. Krek izposojal ideje?

— **Kje je predsednik deželnega sodišča v Celovcu?** Na Koroškem vlada že od nekdaj prava anarhija, kar se tiče jezikovnih naredb za sodišča. Odkar je pa izpraznjeno mesto predsednika deželnega sodišča, je še slabše. Podrejeni sodniki delajo kakor se jim zljubi; ako je sodnik dobre volje, reši slovenske vloge slovenski, ako pa ni, izda nemško rešitev. Pritožb se ne upošteva od prezidija ali pa se sklicuje na zastarele navedbe iz leta 1862. (!), mesto da se upošteva ono iz leta 1882. v zvezi z novimi razmerami! Predsednik civilnega senata, Jožef Schwentner, rojen Ljubljancin, Krakovčan, ki v svoji mladosti še dobro nemški ni znal, si je zadnjič dovolil šalo, — ne da bi kaka stranka to zahtevala, — da je prepovedal dr. Brejcu, kot zastopniku slovenske, nemščine nevesče

stranke, slovenski pledirati, češ, ker on (Joža) — ex offo — ve, da nasprotna stranka, oziroma njen zastopnik ne razume slovenščine. V resnici pa je nasprotna stranka bila tudi slovenska. Dr. Brejc je provociral seveda sklep senata ter se pritožil. To je že skrajna predrznost od strani nemškutarskih sodnikov! Zadnji čas je, da poseže ministrstvo vmes s strogo naredbo. In ta Joža Schwentner baje špekulira na predsedniško mesto! Ta strupeni sovražnik slovenskega naroda, ki se sramuje slovenskega pokolenja! Rajše naj se pripravi na penzijo, potem bo hodil lahko vsaj cel dan žvižgat na „Kreuzbergel“ — ali pa šel nazaj v Krakovo — loviti podkovanega karfa...

— **Shod katoliškega političnega društva v Trnovem na Notranjskem.** Prijatelj našega lista nam piše: Nisem imel namena vašemu listu poročati o slavnem shodu, ki ga je priredilo predpreteklo nedeljo kat. pol. društvo v Trnovem. A hvalisanje in zavijanje „Slovenčev“ me je nagnilo, da sporočim svetu popolno resnico. „Slovenec“ laže, da je bila dvorana popolno natlačena! To ni res! V dvorano bi bilo šlo lahko še 50 oseb. Povrhu tega jih je okrog 40 sedelo; če bi bili vsi stali, bi jih šlo lahko še več. Na shodu je bilo okrog 200 oseb, med njimi okrog 15 žensk, potem nekaj mladih fantičev, tudi okrog 15. Pravih volilcev je bilo le od 140—150. „Slovenec“ pravi, da so poslušalci gromovito odobrvali dr. Krekov govor. To je tudi deloma laž, ker so le nekaj točk pozdravljali, s ploskanjem in živio-klici. Pač pa je vedno za dr. Krekom pritrdjeval: „Res je tako“ Mišetov fant, posestnik iz Jasena. A ta fant, kakor tudi nadpolovična večina poslušalcev, ima o vsem tem toliko pojma, kakor zajec o dobroti pečenke! „Slovenec“ dalje laže, da so bili tudi na shodu liberalci in socijalni demokrati. Če ima „Slovenec“ dopisnik svoje pristaše za liberalce in socialne demokratke, potem pač ne stoji klerikalizem na Krasu na trdnih tleh, kakor pripominja „Slovenec“. Resnici na ljubo povemo, da ni bilo na shodu niti enega liberalca, kaj šele soc. demokrata! Na shodu smo bili le kaki štirje radikalno misleči poslušalci! Kako je pa „Slovenčev“ dopisnik videl soc. demokratke, se mi čudno zdi. V naši okolici je samo en usnjarski delavec v Ilirski Bistrici, član rdečega društva in ima tudi tozadevno glasilo naročeno. Pa tega ni bilo na shodu! Od železniških uslužbencev na trnovski postaji, od katerih pa tudi nobenega ni bilo na shodu, je pa eden klerikalec, eden liberalce, ostali trije pa nič. Torej ne o liberalcih, še manj pa o soc. demokratih ni bilo na shodu ne duha ne sluha! Tudi o resolucijah ni „Slovenčev“ dopisnik natančno povedal. V prvi resoluciji, ki jo je predlagal nadučitelj Ravnikar, je zahteval predlagatelj, naj tisti, ki je zadovoljen, vzdigne roko. Tu se je pa jasno pokazala izobrazba pristašev „Slov. ljudske stranke“. Pokazalo se je, da je vmes mnogo ljudi, ki sploh ne vedo, kaj pomeni beseda resolucija. Zato tudi tisti niso vzdignili roke, ampak debelo zijali, kaj pomeni to. Pri drugih dveh resolucijah je pa Ravnikar ravno nasprotno zahteval, da naj tisti, ki niso zadovoljni, vzdigne roko. Vzdignil je ni nobeden, tudi mi drugi ne, ker nismo ugovarjali, ker bi s tem preveč v nevarnost postavili svoje telo. Zakaj je Ravnikar premenjal taktiko o vzdigovanju rok, je jasno. Kdor bi bil vzdignil roko v znamenje, da nasprotuje resolucijam, bi se bil pokazal kot nasprotnik „Slov. ljudske stranke“, in brez dvoma bi bil romal po glavi skozi vrata na prosto. Tega veselja pa klerikalcem ne privoščimo. Gospodje pri „Slovencu“ pišite torej resnico! Saj ravno katoliška vera smatra laž za velikanski greh. Zakaj bi morali ravno črnosuknježi tako gojiti ta greh? In ne hvalite se s tem, kar ni res!

Poslušalec.
— **Vodstvo intendance slov. gledališča** za sezono 1906/07 se je poverilo gosp. Fr. Govékarju, ki je tudi v lanskí sezoni opravljal intendantske posle.

— **Premembe v živinozdravniški službi.** Mestni klavnični upravitelj v Ljubljani, g. Peter Miklavčič, in deželni živinozdravnik v Škofji Loki, g. Anton Slivnik, sta zamenjala svoji mesti.

— **Vojaška vest.** Asistenčni zdravnik v rezervi je postal dr. Ferdinand Trenz pri 27. brambovskem polku.

— **Učiteljske spremembe na Štajerskem.** V pokoj sta šli učiteljica v Celju Vilibalda Karlin in učiteljica v Petrovčah Karolina Potočnik. Stalne sta postale na svojih mestih učiteljice Ida Stoček pri Sv. Marjeti nižje Ptuja, Leopoldina Kališ v Novi cerkvi, Ema Hrovatin pri Št. Janžu na Dravskem polju in Marija Pleško pri Sv. Duhu v Haložah. Stalni učitelj na svojem mestu je postal Ferdinand Babiš pri Sv. Marjeti nižje Ptuja.

— **V koncertu „Glasbene Matice“**, ki se vrši v soboto, dne 12. t. m. bo veliki pevski zbor izvajal večje število novih slovenskih skladb. V nedeljo, dne 13. bo v Ljubljani zborovala skupščina „Zveze slovenskih pevskih društev“ in se bodo v zmislu sklepa lanske skupščine odposlanci raznih pevskih društev na predvečer zborovanja koncerta „Glasbene Matice“ udeležili. Zato je zelo primerno, da se bodo v tem Matičinem koncertu izvajale večinoma domače slovenske pesmi, katere po svoji krasoti, glasbeni vrednosti in ljubosti slovenskega izraza spadajo na koncertni program vsakega v „Zvezi“ stoječega pevskega društva. Od nestorja slovenskih skladateljev, prezaslužnega mojstra pesmi slovenskega duha, gosp. dr. Gustava Ivavca (iz Št. Jurja ob južni železnici na Štajerskem), ki je že toliko najlepših in najmlajših skladb Slovincem podaril, se bo izvajala presrčna ljubka pesem „O blaček“ (ki bi tudi zaslužila vsako častno nagrado priljubljenih moških zborov, ako bi g. skladatelj tekmovali hotel). Nadalje se bo izvajalo več del mlajših slovenskih skladateljev: prvič v koncertu g. Hrabroslava Vogriča (iz Trsta) skladba Lahko noč, ki je pred par leti dobila prvo častno nagrado „Slovenskega pevskega društva v Ptuj“, g. Emila Adamiča (iz Kamnika) nov krasen zbor Franica, ki je pri lanskem razpisu častnih nagrad Matičinih dobila prvo nagrado med moškimi zbori. Izmed mešanih novih slovenskih zborov je omeniti g. Josipa Prochazke (iz Ljubljane) dva nova prav lepa, krasna zbora: Ljubezen (besede Maistrove) in Izpremenjeno srce (besede Jenkove). Tudi ti dve skladbi ste pri lanskem razpisu Matičinih častnih nagrad dobili nagrade, in sicer prvi dve nagradi med mešanimi zbori. Nadalje je novo lepo skladbo zložil in Matiči v proizvajanje poslal g. Oskar Dev (iz Škofje Loke), zove se Zarja, besede O. Zupančičeve in je bila skladba od strokovnjakov zelo pohvaljena. Iz najnovejše srbske literature se bo izvajala krasna, šaljivo vesela skladba Mokranjčeva „Kozar“, ki se je decembra meseca 1905 privrkal v Belgradu podskladateljevim vodstvom s prav velikim uspehom izvajala. [Po Liabovu interesantno in lepo harmonizovana ruska narodna pesem „Vozle rečki, vozle mostu“, bo spopolnjevala dehteč venček najzibrajših slovenskih zborovskih skladb.

— **Pevska skušnja moškega zbora „Glasbene Matice“** je v sredo, 9. t. m. ob 8. uri v „Glasbeni Matiči“.

— **Skupščina odposlancev „Zveze slovenskih pevskih društev“** bo zborovala v nedeljo, dne 13. maja t. l. ob 9. uri (dopolnjev v pevski dvorani „Glasbene Matice“). Dnevni red bo naslednji: 1. Ogovor predsednikov. 2. Poročilo tajnikov. 3. Poročilo blagajnikovo in preglednikov računov. 4. Poročilo o stanju, delovanju in potrebah posameznih društev. 5. Eventualna predavanja. 6. Obravnava pisno naznanjenih predlogov. 7. Določitev časa in kraja prihodnje redne skupščine. 8. Določitev letnega prispevka za prihodnje leto. 9. Volitev upravnega odbora (predsednika, pevovalce, pevovodje, namestnika, 8 ljubljanskih in 5 izvenljubljanskih odbornikov in dveh preglednikov računov. 10. Slučajnosti.

— **Razpis častne nagrade.** Slovenska pevska društva potrebujejo novih, krepkih slovenskih zborov. Da „Zveza slovenskih pevskih društev“ po svoji možnosti pospeši produkcijo takih slovenskih zborov, razpisuje upravni odbor „Zveze slovenskih pevskih društev“ v Ljubljani dve častni nagradi po 60 in 40 kron za dva nova, dobra, slovenska, izvirna, še ne objavljena moška zbora koncertne vrednosti z neprevetlikimi težkočami brez vsakršnega instrumental-

Dete je umrlo.

Spisal Oskar Kamenšek.

(Konec.)

„Bog ve, nimam ga rada... Rudolf je zle volje... dete je tega krivo... zaradi mene —“

Popolnoma shujšalo je dete, skoro nič ga ni bilo, in Francu je bilo žal, da umre. —

In kmalu potem se je zgodilo, da se je vračal opolnoči Rudolf Komar domov. Bil je skoro pijan, zakaj sedel je bil s tovariši v gostilni in prišel je nadenj tako žalosten trenutek, da jim je moral povedati vse.

„Vidite, gotovo jo ljubim in res bi dal vse zanjo, ona pa gre in rodi otroka... Kaka ljubezen je to? —“

Smejali so se mu; on pa se je razvnel in jim pravil ter pravil; oni pa so se smejali in smejali. Zato pa mu je postalo še bolj hudo, da ne razumejo njegove žalosti in boli in zato je precej pil...

Ko pa se je vračal, je bil poln ljubezni in hrepenenja do Angele.

Zapazil je, da je soba nenavadno razsvetljena in začudil se je malo... Niso bili ravni njegovi koraki in njegove misli, ko je vstopil, in prav čudno se mu je zazdelo, da je v sobi samo ena postelja in da gore ob straneh po tri sveče, zato se je približal in skoro bi se bil spočkanil ob svečnik, ko se je sklonil čez

postelj. Dete je ležalo na nji, čisto zvit obraz je imelo, telesce je bilo bolešno in skrčeno.

„Glej, glej, umrlo je —“ Vzravnale so se mu misli in ostalo mu je veselje v srcu, da je dete umrlo.

Poklicala ga je Angela z zofe. Sedela je tam in oči so bile objokane. Ali na obrazu je plavalala mala, lahna radost, ki je ni morda nihče zapazil.

„Umrlo je gospod Rudolf, umrlo... božjast ga je lomila... Franc je odšel k pogrebniemu društvu naročit... Bog ve, da mu je hudo, jako hudo...“

Kakor bi se opravičevala — ali na licu je trepetala radost, ki se ni zapazila.

Stresel je Rudolf Komar ramena in stopil v svojo sobo. Takrat se je spomnila Angela, da mu še ni odgrnila postelje in potekla je za njim. Rudolf pa si je slekel manšeti, jih dal na mizo in bogve kaj mu je prišlo na misel, da je dejal popolnoma nepričakovano:

„Prav je, da je umrlo...“

Plaho se je ozrla Angela nanj in videla je, da ni več zlovoljen. In zametkalo so ji oči in nasmejala se je žalostno; Rudolf pa je bil pijan, stopil je k nji in jo objel. In poljubil jo je na lice in med poljubom ji je ponovil z veselja drhtečim glasom:

„Prav je, da je umrlo.“

Angela pa se je hipoma stresla

ter mu začela vračati poljube. In strast se je vzdignila v obeh in radost se je jasno začrtala na njenih licih, ko je ponovila za njim:

„Prav je, da je umrlo.“

Ali tedaj jo je v objemu in poljubih postalo strah smrti in začutila je spoštovanje pred njo... Iztrgala se mu je in zaklicala je:

„Ne, Rudolf, danes ne... Smrt je v hiši... Pozneje — oprosti...“

Skočil je za njo, pritisnil jo je k sebi in jo vnovič poljubil, strastno, razvneto. Vnovič ga je poljubila, se stisnila k njemu, vnovič se mu je iztrgala; in zbežala je iz kabineta, vrata pa je zaklenila za seboj...

Slušal je Rudolf, kako se je zavrtel ključ, pamet se mu je povrnila in dejal si je: „Prav ima — smrt je smrt —“

In tisto noč je zaspal prvič po treh tednih dobre volje.

V sobi pa je ležala na zofi Angela, burno so se ji dvigale male prsi in misli so ji pretekale misli. Zatisnila je oči ter si rekla, da se naredi, kakor bi spala, ko pride mož. Zakaj spoznala je, kaj je greh in sramovala se ga je pred možem. Ali srce ji je obenem dejalo, da je greh lep in da se ji ga ni treba bati...

Na postelji pa je spalo dete, sključeno, zvito, sveče so gorele okoli njega in čisto blede obrazce je imelo.

nega spremljevanja, tako, da bi ju pretežna večina v „Zvezi“ stojičih pevskih društev dostojno izvajati mogla. Partiture skladb, katere tekmujejo za razpisano nagrado, naj se pošiljajo upravniemu odboru „Zveze slovenskih pevskih društev“ v Ljubljani v zaprtem kuvertu s motom, pripisanem na partituri brez skladateljevega imena najkasneje do 1. septembra 1906. Ime skladateljevo naj bo zapisano le v zaprtem, skladbi priloženem pismu, na čigar kuvertu je isti od skladatelja izbrani moto zapisan. Došle skladbe bo ocenjevala v ta namen sestavljena jury slovenskih glasbenih strokovnjakov. Da se osigura absolutna nepristranost presojevalcev in odstrani vsak možni predsodek ali eventualni vpliv vsled znane pisave skladateljeve, se želi, da gospodje skladatelji ne pošiljajo lastnoročno pisanih partitur.

Dve zanimivi obravnavi bodeta pri dež. sodišču ta mesec in sicer bo v četrtek obravnavana proti zamorcu, ki je v hotelu „Union“ snalil čevlje in tolžil katoliških dam ljubzenska hrepenenja. Dne 19. t. m. pa bo obravnavana proti žanskemu župniku dr. Mauringa, ki je obdolžen krive prisega v neki civilni pravdi. Upamo, da bo „Slovenec“ primerno natančno poročal o teh obravnavah.

Gremij trgovcev v Ljubljani ima svoj redni letni občni zbor dne 15. maja t. l. ob treh popoldne v mali dvorani „Mestnega doma“.

C. kr. poštni urad v Št. Vidu nad Ljubljano ima nov poštni voz za dovažanje poštne pošte od poštne urada na postajo in obratno in na tem vozu se blesti samonemški napis „K. K. Post“. Če to ni skandal, potem se vse neha. Častiti gospod „cesarski namestnik“ satrapije Št. Vid, Klanfarjev Tone, mora biti udarjen s kurjo slepoto, da tega ne vidi in se kot „zavedni“ in „katoliški“ Slovenec in župan ne pobriga, da se temu naredi konec. Ali se pa morda vsled nemško-klerikalne zveze ne sme več pobrigati za take stvari?

Bonačev vojni red. Na mnogobrojna vprašanja iz sl. občinstva vladno naznanjamo, da izide običajni in priljubljeni Bonačev vojni red v lični opremi v kratkem ter ga dobe naši cenjeni naročniki priloženo listo.

Shod v Novem mestu. Včeraj je bil v Novem mestu v mestni dvorani številno obiskan shod, na katerem se je soglasno sklenila resolucija, da se deželna vlada pozivlja, da naj čim najprej zopet otvori svinjske sejme v Novem mestu.

Grmelo in treskalo je pretečeni petek v Rovtahn, dasi je bil jasen pomladanski dan. Da ne bo kdo mislil, da so imeli Rovtarji priliko videti kako izvanredno naravno prikazen, moramo povedati, da je grmelo in treskalo iz ust našega Prevziščenca, ki je prišel birnovat. Pričakovali smo, da nam bodo gospod škof povedali kaj pametnega, pa smo se zelo motili. No, da je mogel Bonaventura Rovtarjem, ki so tako srečni, da nimajo nobenega liberalnega časopisa, vezati take otrobe, se ne čudimo. Kaj je bilo škofova treba kvasiti o mlekarji, požarni brambini in o bralnem društvu? Rovtarji menda sami dobro vedo, kakega pomena so ta društva, sicer bi jih ne bili ustanovili! Ne razumemo dalje, da je mogel škof izgubiti toliko besed radi Marijine družbe. Ali ni mar zadovoljen s tem, da je v blaženih Rovtahn skoraj v sleherni hiši kak „marijanist“ ali „marijaneza“! Da si je Prevziščenec pri tej priliki najbolj privoščil liberalcev ali kakor jih on imenuje brezvercev in vsega, kar je s tem „nesrečnim“ imenom v zvezi, je samo ob sebi uimevno. Dejal je, da ga veseli, da v Rovtahn ni nobenega liberalnega časopisa. Škof je lahko prepričan, da bi bili gotovo tudi v Rovtahn razširjeni liberalni časopisi, pa v večjem številu kakor „Slovenec“, ki ga imata edino župnik in bralno društvo, a deloma je temu vzrok strastna protigatitacija od strani kaplana, ki ima baje to zaslug, da prepereva skoraj vsaki hiši umazana cunjca „Lažljub“. Ni čuda potem, da se puste Rovtarji pitati s tako hrano, kakršno jim je dajal škof s prižnice. Njim je lahko razdužitev katoliškega zakona tako razlagal, da bo mož spodil svojo ženo, kadar se mu bo poljubilo. V Rovtahn se je lahko drznil zlorabiti prižnico v politične namene ter agitirati za gnili klerikalizem z besedami: „Možje, glejte da boste pri volitvah oddali Vaše glasove našim poslancom!“ Vidi se, na kako trdnih nogah stoji „S. L. S.“, da morajo duhovniki na tak način zlorabljati celo posvečen kraj v svrhu agitacije za katoliške poslance ljudstva. Prepričani smo, da je škof v Rovtahn izlil ves svoj žolč, kar mu ga je še ostalo od birne na Vrhniki. Saj se je pa tudi proti koncu svoje pridige tako razvnel, da je skakal po prižnici in mahal z ro-

kami, kakor da bi bil slaboumen, pot mu je lil iz čela in njegov sicer blede obraz je postal rdeč kakor puran. Vkljub temu dvomimo, da je napravil s svojo dolgo pridigo kak vtisk na poslušalce, ki so z začudenjem zrl na svojega tako razvnetega dušnega pastirja. Pred odhodom je škof sprejel deputacijo, ki je prišla baje molodovat za stalnega kaplana. Kako trdosrčen in nevhvaležen mora biti vendar škof, da jim tega ne privošči! Menda si misli, tukaj imamo še vse pod sabo, torej ni vera v taki nevarnosti, radi tega se Rovtarji lahko zadovolje samo s fajnostrom. Mi pa menimo, da se tudi Rovtahn bliža čas, ko se bo ljudstvo osvobodilo klerikalnih spon ter mislilo in delalo po svojem prepričanju in ne na farško komando.

Šolske razmere v Stari cerkvi pri Kočevju. Piše se nam: Pri nas imamo štiri šolske razrede in bi se otroci lahko naučili vsaj dva jezika, ako bi bili gg. učitelji zmogni več jezikov. Kako koristno bi to bilo za naše prebivalce! Naš kmetovalec mora kupiti svinje za rejo v Novem mestu in ne more nič opraviti s svojim „hinder-honder“, marveč mu je treba iskati človeka, ki mu prestavlja jezik. Enako je zopet, ako prodaja govejo živino, ker to kupijo vedno le Slovenci. Po novih predpisih se mora učiti v šoli na teden tretji in četrti razred slovenščine po 5 ur; pa kako se uči? Učitelj vpraša šolarja, ki je slovenskega jezika — le po domače — zmogel in nemško prav nič ne razume, kako se reče po kranjsko n. pr.: Der alte Pflug glänzt? Šolar: Star plug je zelen! Dalje: Bela kruh je dobro itd. Ako bode naš peti razred, kateri je že dovoljen, enako napredoval, smemo biti pripravljeni, da otroci, kateri danes na Kočevsko privandajo, v par letih ne bodo znali nobenega jezika več. Pri nas poučuje slovenska učiteljica, katera še dobro nemško ne zna, le nemško, in učitelji, kateri skoraj nič ne razumejo slovenski, poučujejo v tem jeziku. Da se nauči s takim poučevanjem le kočevski „hinder-honder“, se razume. Radovedni smo, kaj reče k temu g. dež. šolski nadzornik. Kakor šolske, enake so tudi cerkvene zadeve na Kočevskem. V mestni župniji je, odkar obstoji premogokop, čez polovico Slovencev, a tem se ne privoščijo celo leto tudi ne enasama slovenska beseda s prižnice! Kaj reče k temu škof Jeglič, ki skrbi za največjo skrbjo za dušni blagor vsakega Nemca, ki prebiva v njegovi škofiji, pa naj bo, kjer hoče!

Prememba posesti. Kreuzbergerjevi hiši v Kranju je kupila na javni dražbi gospa Marija Mayerjeva za 60.000 K.

Iz Blagovice. Tukajšnji župan, posestnik in tvorničar žganja, Fran Pustotnik, je bil odlikovan na letošnji spomladni razstavi na Dunaju za razstavljeno svoje žganje z veliko zlato kolajno.

Grozen strah pred smrtjo je prestala 60letna Ana Cemič iz Krške vasi. 2. t. m. dopoldne je šla v vrbito brežiške graščine rezat vrvice. Vrbito obdaja Sava krognikrog kot kak otok. Komaj je Cemič nekoliko časa rezala vrvice, je začela Sava naraščati. Vsa v strahu je hotela brž ko mogoče domov, a bilo je že prepozno, ker voda je nastopila že tako visoko v jarku, da ga starika ni mogla več prebresti. Čakala je torej, da voda upade, a vse zastoj. Klicala je na pomoč, a v bližini ni bilo nikogar. Tako je v groznem strahu prebila tri dni in dve noči in bila je že pripravljena na smrt, ko so tretji dan po Savi prišli splavarji na splavih in začuli njene klice ter jo rešili z velikim trudom gotove smrti.

Velik požar, ki je zahteval več življenj. Na sv. Florijana dan ob polu 11. uri zvečer je naznanil plat zvona in pa zategnjen zvok gasilne trobe po Mokronogu ogenj. Gorela je sosedna vas Moste. Na hlevu posestnika Borštarnja se je pokazal plamen ter tako naglo in strahovito završal po sosednih poslopih, da je v nekaj urah uničil 3 hiše in 12 gospodarskih poslopij. Zgorelo je vse do tal in Borštarnja se 12 glav goveje živine, dva konja in en prasce. Najhušja nesreča pa je, da so tri človeška bitja žrtva te katastrofe. Že precej odrasli otroci Borštarnjevi, ki so spali v hlevu, v katerem je vzplamtel ogenj, so mrtvi. Najmlajši, 8 let stari, je popolnoma zgorel, 14 let stari sin je prizadel take opekline, da je nekaj ur potem izdihnil, najstarejši, 16 let stari, pa tudi kmalu za njim. Grozna nesreča! Ubogi starši! — Novo oživljena in dobro disciplinirana požarna bramba mokronoska je s celim načelništvom bliskoma prihitela na pomoč. Neustrašljivi gasilci so po najnapornejšem delu rešili ostalo vas, ustavili ogenj in ga omejili na že goreče objekte. Napejali so hipoma cevi do bližnje Mirne in dvigali vodo po stroju, tako da so jo v debelih curkih brizgali na požarišče. Plezali so po strehah, metali deske in trame raz streh, da se ni

vnel ogenj dalje. Čast jim za točnost in hrabrost! Domačini so bili docela zbegnani in niso mogli mnogo pomagati. Prihiti so tudi gasilci iz sosednega Št. Ruperta in so vrlo pomagali nad napornim delom utrujenim Mokronoščanom. Pohvalno moramo omeniti tudi gg. orožnike, ki so povsod ukrenili pravo, bodrili zbegane vaščane in druge k vstrajnemu delu, da se je ogenj lokaliziral. Kako da je nastal ogenj, se bo težko dognalo. Najbrže vsled nepredvidnega kajenja smodčic. Posledica je beda. Skode je gotovo nad 30.000 K. Poklicane oblasti in dobrosrčne ljudi pa prosimo, najne pomači za obupane pogorelece. Slavne zavarovalnice naj se blagovolijo pri tej priliki spomniti s kakim darom tudi vrlih požarnih bramb in njih neustrašenih gasilcev. — Od druge strani se nam poroča, da je zažgala najbrž zlobna roka. Darovi naj se blagovolijo pošiljati g. Petru Strelu, trgovcu v Mokronogu.

Smrt na cesti. 25letni posestnik Ivan Resnik iz Hrastnika pri Trojanah je na potu z Vranskega začel bruhati na cesti kri in, ker ni bilo nobene pomoči, umrl. Našli so ga ležečega v mlaki krvi.

Iz Slovenske Bistrice se nam piše: Kaka je ljubezen klerikalcev do bližnjega, nam spričuje dovolj ta le slučaj: Dne 22. pr. m. je ukradel 11letni fant Julij Gröman svojemu krušnemu očetu Antonu Pristovniku, kmetu iz Slovenske Bistrice, smodnik in ga spravil v žep. Naenkrat pa se smodnik vžge in fantu se vname vsa obleka ter ga opeče plamen po eni strani telesa tako, da ni mogel več vstati. Dani ves zgorel in umr', je pripisovati samo temu, da si je fant strgal pravočasno obleko iz sebe. Kmet Pristovnik, ki slovi kot eden najbolj pobožnih in pridnih — to seveda le pri duhovništvu — pa se ni zmenil za fanta in ga pustil popolnoma na cedilu. Teden dni je še smel fant v hiši za pečko na klopi ležati, ali ker pa je že preveč „smrdel“, ga je zavlekel v hlev v jasi, kjer je bil do 6. t. m., dokler ga ni žandarmerija našla napol gnjilega. Fant je v tako obupnem položaju, da bo težko okreval. Po polovici života je že ves gnil in mu pri vsakem pritisku na rano teče iz te gnojnice ali pa kri. Gosp. Pristovnika pa bo oblagodarila sodnija s primerno nagrado za njegovo krščansko ljubezen.

Konkurz je napovedan nad premoženjem trgovca z usnjem v Ljutomeru Al. Voglarja.

Gletni otrok je zažgal posestniku Fijancu v Zavreču pri Haložah, da mu je zgorelo vse in tudi živina. Ne dajate užigalice na mesto, kjer pridejo otroci do njih!

Detomor. V noči od 25. na 26. decembra pr. l. je umorila 26letna Marija Paj iz Belega potoka pri Žusmu na Štajerskem svojega nezakonskega otroka, katerega je imela z nekim oženjencem. Zaradi tega je stala včeraj pred celjskimi porotniki, ki so jo spoznali krivo detomora in jo je sodišče obsodilo na 4 leta ječe, poostrene s postom vsak mesec.

Čez sedem let pride vse na dan. V papirnici pri Sv. Štefanu pri Gradcu so zaprli 60letnega Andreja Koljarja, doma iz Berkov pri Mariboru in njegovo priležnico Marijo Rieser, ker sta obdolžena, da ju je pred 7 leti najel v Hočah pri Mariboru Rajmund Wieser, da sta zažgala njegovo zalogo spirita, da je Wieser dobil 40.000 K zavarovalnine.

Učiteljsko društvo gornjegrajskega okraja je zborovalo na Ljubnem, dne 6. t. m. Četudi je bilo deževno vreme, vendar je prišlo lepo število tukajšnjega učiteljstva ter s tem pokazalo, da se ne straši slabega vremena, kadar gre za stanovske shode. Otvorivši zborovanje je pozdravil predsednik gosp. Kele navzočnike, zlasti pa novodošlece v naš okraj, gdč. Hinterlechner in gosp. Sotlarja. — Po prečitani in odobrenju zapisnika zadnjega zborovanja je referiral g. Klemenčič o „Učiteljskem delovanju izven šole“ in so se sprejele tozadevne teze soglasno. Glede točke „O nerazdeljenem času pouka“ se je soglasno sklenilo: 1. Mi pripoznavamo v principu higijeniške, pedagoške, socialne in etične koristi nerazdeljene časa pouka. — 2. Za naš okraj bi bilo primerno, da se nerazdeljen čas pouka vpelje v poletnem tečaju, v pozimskem pa ostane razdeljen, gleda pa se naj to, da se pozimi uvede povsod šolska kuhinja. — 3. Pri nerazdeljenem času pouka traja ta le dopoldan in po popoldnevi prosti, za to naj odpade oproščanje čez poletje. — 4. Pouk v poletnem času trajaj od 7. — 11. oziroma 12. tu in tam do polu 1. ure. — 5. Naj se deluje na to, da se za poskušnjo upelje tak pouk že prihodnje šolsko leto. — 6. Ker ni dolžnost šole skrbeti samo za dušni razvoj učencev, temveč tudi za pravilni telesni, gledati je na to, da se v tem smislu vse potrebno ukrene in ravno z ozirom na to bil bi nerazdeljen čas pouka največje važnosti.

— Pri slučajnostih se je sklenilo, delovati na to, da se velike počitnice v našem okraju uvedejo enotno in sicer od 15. avgusta do 15. oktobra. — Koncert za Učit. konvikt se letos ob priliki uradne konferencije ne bo vršil, pač pa bo ob priliki te vsake udeležene dal vsaj eno krono kot „vstopnino“, da s tem prej dosežemo pokroviteljino. — Prihodnje zborovanje je 28. junija v Lučah. Takrat se priredi tudi izlet v Logarsko dolino. Ta navet se je sprejel soglasno z velikim navdušenjem. — Pri kosilu se je nabrala večja svota za konvikt in sicer je dal vsak navzočnik po kroni. Zeleti pa je, da tudi tisti, ki so takrat doma ostali, vsaj nekaj za konvikt pošljejo našemu blagajniku.

Umor beračice. Pri Luči blizu Železne Kaplje so našli pretečeni teden pod neko strmino ubito beračico Amalijo Gradišnik iz Ljubljane. Sedaj so zaprli delavca Andreja Lukanca, ker je na sumu, da je beračico umoril in oropal. Lukanca se izgovarja, da ga je Gradišnik razžalila, za kar jo je sunil, da se je zvalila po strmini ter se ubila.

Hudiča so izganjali. Prejeli smo ta-le popravek: „Sklicujoč se na § 19 tisk. zak. z dne 17. dec. 1862, drž. zak. št. 6 ex 1863 zahtevam z ozirom na dnevno vest, objavljeno pod zglavjem „Hudiča so izganjali“ v št. 99 lista „Slovenski Narod“ da sprejmete v zakonitem roku na istem mestu in z istimi črkami nastopni stvarni popravek: 1. Nires, da je omenjeni človek nek kmet iz sentvidske okolice; res pa je, da je po svoji lastni izpovedi nek prodajalec iz Št. Vida ob Glini. 2. Ni res, da so izvršili nad njim v bogoslovju vso ceremonijo, kakoršno predpisuje cerkev za izgon hudiča; res pa je, da se je na bolnikovo večkratno prošnjo in na željo postreščka, ki ga je pripeljal v bogoslovje, bolniku podelil navaden blagoslov za bolnike. 3. Ni res, da se je med blagoslovom dotični bolnik vrgel na tla ter se zvijal v krčih; res pa je, da bolnika, dokler je bil duhovnik pri njemu, nikoli ni vrglo. 4. Nires, da se bolnik ni poučil, da more njegovo bolezen polajšati le zdravniška pomoč; res pa je, da se je bolnika spomnilo že v župnišču, kamor ga je postrešek pripeljal, naj gre iskat pomoči za svojo bolezen k zdravniku; istotako mu je resno svetoval tudi duhovnik v bogoslovju, ki je opomnil tudi postreščka, naj gre z bolnikom k zdravniku. Celovec, dne 4. maja 1906. Direktion škof. Seminisa Chr. Kiehl S. I. Direktor. — V bistvu se torej v tem popravku priznava to, kar smo mi trdili, da se je namreč v celovškem bogoslovju nad bolnikom molilo, kakor da bi ta molitev mogla dotičnika ozdraviti. Da li se je ta ceremonija izvršila na izrečno bolnikovo željo ali ne, je docela postranska stvar, fakt je, da se je nad bolnikom v celovškem bogoslovju molilo tako kakor v praznovremem srednem veku, ko se je verovalo, da proti boleznim pomaga samo molitev, ne pa zdravila in zdravniki in na stvari se čisto nič ne spremeni, naj se dotična ceremonija že imenuje „navaden blagoslov za bolnike“, ali pa izgon hudiča. Kar se tiče drugih trditev, navedenih v popravku, se z „Direktion škof. Seminisa“ ne bomo preekali, saj je dovolj znano, da se § 19 tisk. zakona zlorablja navadno samo v to, da se zavijajo dejstva in pači resnica.

„Učiteljsko društvo za Trst in okolico“ Trstu je imelo svoje ustanovno zborovanje dne 6. t. m., v prostorih „Trgovsko izobraževalnega društva“, kateremu je prisostvovalo od 67 prijavljenih pravih članov nad dve tretjini. Po nagovoru sklicatelja ter velezaslužnega organizatorja učit. Germeka Antona, se je prešlo k volitvi predsednika in odbora. Soglasno so bili izvoljeni: predsednikom Stipe Ferluga, v odbor pa: gospice Marica Gregorič, Marija Kovač, Anica Scheimer, Evelina Valentič ter učitelji Ivan Furlani, Ferdo pl. Kleinmayr, Jože Pertot in Anton Valentič. Za pregledovalce računov so bili imenovani: Ida Posega, Ivana Sabadin in Starc. V razsodišče so bili izvoljeni: Milivoj Berberovič, Antonija Pakiž, Miroslav Pretner. Društvo je tudi sklenilo pristopiti „Zavezi jugoslov. učit. društev“ ter ob enem določilo delegate, ki se imajo udeležiti „Zavezinega“ zborovanja v Šoštanju. Mlademu društvu, ki ima v svojih pravilih tudi namen, snovati ljudske knjižnice v mestu in tržaški okolici in podpirati nadarjene a ubožne učence, želimo dober uspeh ter tudi — mnogo podpornih članov. Učitelju Germeku pa, ki je realizoval v toli kratkem času z žilavo svojo neumornostjo svojim tovaršem že dolgo gojene nade, bodo ohranili tudi ti poslednji dolžno mu hvaležnost.

Opatija in njen poštni pečat. Ako človek dobi kakšno pismo iz Opatije in v pogleda poštni pečat, mora res misliti, da je prišlo iz kakšnega kraja v sredi nemškega cesarstva. Opatija je čisto hrvatsko-slovenski kraj, in je dovolj žalostno, da se mora slavno c. kr. poštno ravnateljstvo v Trstu šele spominjati, da na opatijski poštni pečat spada dvojezični napis in ne samo nemški. Ker je to skrajno sramotno, obračamo se zdaj že drugič na slavno c. kr. poštno ravnateljstvo, naj čimprej premeni poštni pečat opatijski v dvojezičnega.

— **Obesil se je** Andrej Petarin, nadzornik hleva tovarne za luščenje riža v Trstu. Zakaj se je 59letni mož končal, ni znano.

Tatvina vrednostnih stvari. V Trstu so neznani tatovi pokradli pri gospe Calligaris vrednostnih stvari za 2000 K. Tatovi so morali biti dobro poučeni o vseh razmerah, ker so se lotili le tam, kjer je kaj bilo, dočim so predale, kjer ni bilo ničesar, pustili v miru.

Krajevna železnica Črvinjan-Belveder. Železniško ministrstvo je odobrilo načrt upravnega sveta furlanske železnice za zgradbo lokalne proge iz Črvinjana preko Ogleja v Belveder, odkoder je najbližnji prevoz v Gračevo.

Vlom. V Pulju so neznani tatovi vlomili v železno blagajno prodajalne jestvin Mohorja Perišič in odnesli iz nje 750 K in nekoliko dragocenosti.

Štrajk zidarjev in slikarjev je na Reki od včeraj. Aretovan je doslej le neki Superin, ki je nekoga zidarja pretepel, ker je delal. Radi štrajka zidarjev je brez dela okoli 2000 delavcev različnih rodelstev.

Mednarodna panorama na Pogačarjevem trgu nas vodi ta teden po sloveči Florenci, ki je zaradi svojih bogatih umetniških muzejev cilj umetniškim in učenjskim obiskovalcem solnne Italije. V tem pogledu imajo najzanimivejše zbirke stara palača (galerija degli Uffizi) Loggia dei Lanzi in palača Pitti. Sloveče slike in kipi so tako naravno prikazani, da je priporočati posebno srednješolski mladini, da si razstavo ogleda. Razen zgodovinskih palač so posebno samostani in cerkve, ki tuje zanimajo. — Prihodnji teden pride na vrsto Peterburg in carski gradovi.

Po slikovitem Salzammergutu potujemo ta teden, ako se potrudimo v panoramo-kosmorama na Dvornem trgu pod Narodno kavarno. Čarobne naravne krasote vidimo pri vsaki sliki in divje romantične pokrajine, v katerih gospodarijo večkrat močniti slapovi, privabljajo obilno obiskovalcev v to panoramo. Serija je v resnici vredna vsega zanimanja. Prihodnji teden si ogledamo Hamburg z največjimipotovalnimi parniki.

Lifkov elektrobioskop v Lattermannovem drevoredu ima od 7. do 9. t. m. izredno lep in bogat program. Najbolj ugajajo seveda posnetki strašne katastrofe v San Francisku. Med drugimi podobami je omeniti zlasti drsanje s skiji. Serija ima veliko humorističnih slik, ki vsled svoje žive zanimivosti in raznovrstnosti vzbujajo obilno smeha in veselja.

Napad. Polirja Josipa Manjana so napadli delavci Anton in Jospin Spikonja ter Valentin Petruša pred neko gostilno na Viču, ga podrli na tla, topli s poleni in ga davili, da ima več zmečkanin in na glavi veliko rano. Došla žandarmerija je rešila Manjana napadatelja, ki so grozili svoji žrtvi, da jo ubijejo, če jim ne izplača takoj plače brez vsakega računa.

Top se je prevrnil včeraj dopoldne na tukajšnjem vežbališču, pri čemer sta dva vojaka, ki sta sedela na njem, padla podenj. Težko ranjena so prepeljali v vojaško bolnico.

Bogat Amerikanec. Včeraj popoldne je prijel na južnem koldvoru nadstražnik Večerin Jožef Kobetič, rojenega v Naklem pri Črnomlju, ki je imel seboj več oseb, katere je hotel na svojo roko odpeljati v Ameriko in bi bil za vsakega dobil od neke tujezske agenture 12 K. Kobetič je bil že dvakrat v Ameriki in je tudi ameriški državljani. Pri sebi je imel 1713 K našega, 1311 dolarjev in 50 centov pa ameriškega denarja. Kobetič je bil vsega skupaj v Ameriki že 35 let in ima tam tudi svoje posestvo. Nadalje sta bila aretovana tudi Pavel Špehar iz Špeharjev pri Črnomlju in Mihael Zmajič iz Zemel v Črnomeljskem okraju, ker se nobeden izmed njiju ni poskusil vojaškega komisa, a sta se mu hotela odtegniti v Ameriko. Vsi trije so se oddali sodišču.

Tatvine. Dne 30. m. m. je bila delavcu Mihaelu Papežu na Cesti v Mestni log št. 27 ukradena iz odklenjene omare srebrna oklopna verižica, ki je imela za obesek španski dolar, vredna 16 K. Tat je znan. — Včeraj je neki dolgooprstnež ukradel v Slomškovi ulici št. 6 prostaku c. in kr. 27. pešpolka Ivanu Pichlerju tri krtače, vredne 5 K in 56 K de-

trgovino
z mešanim blagom.
Ladislav Hudjek
Krapina, Hrvaško.

L. Pressburger & sin
na Dunaju XX/1.

**Vsak član ima po proteku petih let
pravico do dividende.**

**Generalni zastop v Ljubljani, čegar pisarne so v lastnej bančni hiši
v Gospodskih ulicah štov. 12.**

Dovoljuje iz čistega dobička izdatne podpore v narodne in občnkoristne namene.

1	državna srečka iz leta 1860	—	glavni	dobitek	K	600.000
1	državna srečka iz leta 1864	—	"	"	"	300.000
2	srečki regulacije Tise	—	"	"	"	180.000
1	ogrska premijska srečka	—	"	"	"	300.000
25	cerkv. gradb. srečk (Dombau)	—	"	"	"	80.000
1	zemljiščna srečka	—	"	"	"	90.000
1	Claryjeva srečka	—	"	"	"	52.000
25	Jó-Sziv srečk	—	"	"	"	30.000
2	kreditni srečki	—	"	"	"	300.000
25	avstr. Križevih srečk	—	"	"	"	60.000
5	ogrskih Križevih srečk	—	"	"	"	30.000
1	Budanska srečka	—	"	"	"	40.000
1	Palffyjeva srečka	—	"	"	"	84.000
1	Rudolfova srečka	—	"	"	"	30.000
1	Salmova srečka	—	"	"	"	84.000
1	ogrska hipotečna srečka	—	"	"	"	70.000
2	dunajske komunalni srečki	—	"	"	"	400.000
4	tuške srečke	—	"	"	"	600.000

Stanovanje

v Knafljovih ulicah št. 5 v pritličju, obstoječe iz 3 sob s pripadki, se odda za majev ali avgustov termin. Pojasnila daje upravništvo „Narodne Tiskarne“ ravnotam.

Salonska garnitura

divan in drugo pohištvo se po zelo nizki ceni prodaja. Kje — pove upravništvo „Slov. Naroda“.

Pekarna

z vso opravo na prometnem kraju v Zagrebu se takoj prodaja zaradi smrti lastnika. Obrt je prav donosna in dobra.

Ponudbe in pogoji naj se pošiljajo na g. Dragotina A. Kaiserja, blagajnika „Croatiae“ v Zagrebu. 1675—2

Ženitna ponudba.

Če ravno vdovec sem star in že suh, zaslužim vsakdanji si suhi svoj kruh; saj službo še dobro in stalno imam, zato pa ostati jaz nočem le sam.

Oženiti zopet se unovič želim, za krasne le ženske jaz stare gorim, in tista, katere ima kaj „peška“, prav hitro naj piše in reče le „da“.

Le resne ponudbe, ako mogoče s sliko, ki se takoj vrne, na upravništvo „Slov. Naroda“ pod št. „33“.

1672—2

Ljubljana! Travniki ob Latermanovem drevoredu. **Samo en dan!!**
V sredo, 16. maja 1906.
 Večerna predstava se ne razlikuje od popoldanske.
BUFFALO BILL'S WILD WEST

Congress of Rough Riders of the World. — (Najdrznejši jahači sveta). Pod osebnim vodstvom obersta W. F. CODY (Buffalo Bill). **BUFFALO BILL** je izvajalec mojstrskih strelnih vaj na dirajočem konju. **100 Indijancev iz Severne Amerike.** Velika slika v večjih podobah: Boj pri „Little Big Hornu“ ali Najskrajnejša obramba Custru. 1624 1
 Dve predstavi ob vsakem vremenu. Popoldne ob 3. — Zvečer ob 8. — Blagajna se odpre ob 2. in ob 7. Cene prostorov v Buffalo Bill: 1. prostor 2 K, numeriran sedež 4 K, rezerviran sedež 5 K, sedež v loži 8 K, loža (6 sedežev) 48 K. — Otroci pod 10 leti plačajo polovico. Predprodaja sedežev a K 5 — in K 8 — od 9. ure dopoldne na dan, ko bo predstava pri Otonu Fischerju, knjigarnarju v Ljubljani, „Tonhalle“. V Trstu od 13. do 15. maja. V Zagrebu od 17. do 18. maja.

Na zahtevo lepi novi, veliki cenovniki, tudi po pošti brezplačno.

Lepa birmanska darila!
FR. ČUDEN

Št. 414. Zlati double-uhani gld. 120. Zlati 14 kar. gld. 3.—
 Št. 413. Zlati double-uhani gld. 1.—. Zlati 14 kar. 350.
 urar in trgovec v Ljubljani
 edini zastopnik švicarskih tovarn Union

priporoča p. n. slav. občinstvu svojo že obče znano, čez 20 let obstoječo trgovino z največjo in najbogatejšo zalogo. Velika izbira finih briljantov, zlatih, srebrnih in niklajstih ur in veržic. — Namizna oprava iz kitajskega in pravega srebra ter najnovejši okraski itd. — Posebno lepa in jako velika izbira za cenjene gg. ženine in neveste po najnižjih cenah! 802 12

Št. 263. Tula-srebrna cil.-remont. Srebrna cil. z 10 kamni in dvoj. pokrovom gld. 7-25. Srebrna cil.-rem. s 6 kamni gld. 550.
 Št. 274. Srebrna cil.-rem. s 6 kamni gld. 550.
 Št. 299. Srebrna cil.-rem. s 6 kamni gld. 550.

Srebrne ure po 3 gl. Za poceni ure ne jamčim, ker si hočem ohraniti dobro ime.

Naznanilo.

Ljubljanski kamnoseški mojstri vljudno naznanjajo častitemu občinstvu, da bo kot dosedaj vsakateri imel zalogo nagrobnih spomenikov edino le na svojem delavniškem prostoru v Ljubljani, torej se tam pri novem pokopališču ne bodo prodajali in dobivali nikakršni spomeniki in tudi ne sprejemala naročila.

Opozarjamo slavno občinstvo, da se naj od nikogar na novem pokopališču ne da pregovoriti za kako naročilo, ker se edino le zanesljivo, dobro in trpežno delo dobi naravnost pri kamnoseških tvrdkah v Ljubljani, bodisi za napravo novih spomenikov in grobnic ali za predstavljane starih spomenikov in grobnic na novo pokopališče

Prosimo, naj se častite stranke kot dosedaj z zupanem obračajo do nas z zagotovitvijo točne, solidne in cene postrežbe.

Z odličnim spoštovanjem

Ignacij Čamernik. Feliks Toman.
Alojzij Vodnik.

V Ljubljani, 1. maja 1906.

1686—1

Stanovanje

z 1 sobo in kuhinjo se odda za avgustov termin na Ambroževem trgu št. 24. 1644 3

Takoj se prodaja dobro idoča trgovina

s špecerijskim in manufakturnim blagom v večjem mestu na Hrvaškem. Vprašanja pod „Budućnost“ na upravn. „Slov. Naroda“. 1634—3

Stanovanje

v Knafljovih ulicah št. 5 („Narodne Tiskarne“) v II. nadstropju s 3 sobami, kuhinjo in pripadki se odda za november. Več se izve v upravn. „Narodne Tiskarne“.

Najboljši čas za sajenje do srede maja.

Iglasta drevesa

v 100 najplemenitejših vrstah in vseh velikostih. 1432—3

Rože

v najlepši izbiri priporočajo

drevesne šole

Adalberta Faragó

c. kr. dvornega dobavitelja v Zalae gerszegu ob železnici Dunajski Novo mesto-Nova Kaniža.

Ilustrovani ceniki na razpolago.

Stanovanje v najem.

V mestni hiši v Gradaških ulicah št. 16 v Ljubljani je v I. nadstr. eno iz 4 sob in pristranskih prostorov obstoječe stanovanje za 1. avgust 1906 oddati v najem.

Pogoje najema je izvesti v uradnih urah pri magistratnem gospodarskem uradu.

Mestni magistrat ljubljanski dne 2. maja 1906.

Stanovanje v najem.

V poslopju meščanske imovine v je eno v voglu Šolskega drevoreda in Pogačarjevega trga ležeče, iz 5 sob in pristranskih prostorov obstoječe stanovanje za 1. avgust t. l. oddati v najem.

Pogoje najema je izvesti v uradnih urah pri magistratnem gospodarskem uradu.

Mestni magistrat ljubljanski dne 2. maja 1906.

Knjižna novost!

A. Aškerc:
Mučeniki.

Slike iz naše protireformacije.

Cena: broš. z izvirno risbo na naslovni strani 3 K, eleg. vez. 4 K 50 h, po pošti 20 h več.

Ta najnovejša Aškercova pesniška knjiga obsega petdeset epskih pesnitev iz zgodovine slovenske protireformacije. Reakcija zoper protestantizem se je bila začela že za Trubarja. Ko pa je zasedel ljubljansko škofijsko stolico Tomaž Hren, so se začeli hudi časi za slovenske protestante. To reakcijo nam slika Aškerc v plastičnih epskih pesnitvah na podlagi zgodovine in v njenem duhu. Vsak izobražen Slovenec se mora zanimati za zgodovino svojega naroda, torej tudi za slov. protestante, ki so po dolgem upiranju podlegli kot pravi mučeniki za svoje prepričanje, tako, da jim mora izkazovati svoje simpatije in spoštovanje vsak napreden Slovenec. 54—47

Knjiga je izšla v založbi

Lav. Schwentnerja
 v Ljubljani.

Naznanilo.

KAREL HOLINSKY

mestni stavitelj in arhitekt 1668 2

si usoja slavnemu p. n. občinstvu naznati, da je preselil svojo

tehnično pisarno
 v Wolfove ulice št. 12.

To priliko porablja tudi v to, da se najtopleje priporoča v mnogobrojna naročila projektov in proračunov za stavbe hiš, vil, cerkv, šol, različnih gospodarskih poslopij itd. itd.

Ni
BUFFALO BILL
 v Ljubljani

važneje nego je otvoritev nove trgovine z modnim in manufakturnim blagom

„pri slonu“

v soboto, 5. majnika 1906

v Ljubljani, v Prešernovih ulicah 50

nasproti pošti. 1636—2

Več: prepričanje!!